

den centrale placering i gruppens ret omfattende dokument. Ser man de udtalelser, forbundskansler Kohl for nylig er fremkommet med, hvor han har fremlagt et brev, han har udarbejdet sammen med præsident Chirac fra Frankrig om, hvad regeringskonferencen skal handle om, skal den bl.a. handle om det, der kaldes en mere synlig og beslutsom fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det drejer sig altså om at kunne lave fælles udadvendte aktioner, og det har meget lidt med udvidelsen at gøre, må man sige.

Kohl vil også gerne have et udvidet retligt samarbejde, altså det unionspoliti, som fru Annette Just var inde på for lidt siden. Det kan heller ikke siges at have specielt meget med udvidelsen at gøre.

Og så vil Kohl gerne have, at de store lande får flere stemmer i Ministerrådet. I det hele taget går det ud på almindelig gammeldags udbygning af unionsmagten, og det er det, der står på dagsordenen på regeringskonferencen.

Kohl udtalte sig også om, hvad der eventuelt kunne ske efter regeringskonferencen med henblik på optagelse af nye lande, og han nævnte som et eksempel, at man kunne forestille sig, at Polen, Ungarn og Tjekkiet kunne komme med i første runde. Det er mig bekendt aldrig lykkedes nogen at få Kohl til at nævne andre lande som deltagere i en eventuel første runde, og hvorfor er det aldrig lykkedes? Jo, fordi Kohls Tyskland ønsker en optagelse af Polen, Tjekkiet og Ungarn, men ikke ser behov for yderligere optagelser.

Det ved alle, der beskæftiger sig med europæisk politik, og det er derfor, vi fra Enhedslisten siger: Dette er et farligt projekt. Det er et projekt, som risikerer at skabe et nyt jerntæppe ned gennem Europa og en ny konfrontation mellem den vestdominerede Union og SNG-landene under anførsel af Rusland. Når dette ses i sammenhæng med NATO-udvidelsen, bliver det særdeles farligt, og det handler faktisk om det modsatte af det, både stats- og udenrigsministeren var inde på i deres indledning, nemlig at vi skal skabe et udelt Europa. Jamen hvis vi skal skabe et udelt Europa, skal vi ikke starte med at skabe en ny skillelinje ned gennem Østeuropa.

Jeg ved godt, at den danske regering har sagt, at den godt vil arbejde for, at man optager yderligere lande. Men hvad hjælper det, hvis Spanien, Frankrig og Tyskland ikke vil være med til det? Derfor er realiteten, at udvidelsen står ikke

på dagsordenen før eventuelt efter regeringskonferencen og da kun i begrænset omfang, mens det, der derimod står på dagsordenen på regeringskonferencen, er opbygningen af yderligere unionsmagt. I den forbindelse vil jeg gerne citere, hvad Informations korrespondent Jens Bostrup skriver om, at EU-reformer sker af hensyn til udvidelsen. Han skriver i Information i dag:

»Det bekymrende er, at »hensynet til udvidelsen« pudsigt nok dikterer netop den politik, som vedkommende politiker eller institution alligevel havde tænkt sig at føre.«

Alle projekter – det være sig flertalsafgørelser på flere områder, såkaldt effektivisering eller udenrigspolitisk beslutningskraft, eller hvad man nu kan lægge frem på bordet – fremføres med udvidelsen som påskud. Men det egentlige motiv til at fremføre disse ting er jo ganske enkelt ønsket om at køre integrationsprocessen videre i retning af en føderation, så vi skal ikke her i Danmark lade os indbilde, at det er en debat, der føres af hensyn til befolkningerne i Østeuropa. Intet ligger fjernere fra EU's egentlige dagsorden end hensynet til velfærd i Østeuropa. Østeuropa er en brik i et storpolitisk spil, en udfyldelse af et såkaldt sikkerhedspolitisk tomrum, som NATO og nu altså også EU vil udfylde.

Jeg blev meget bekymret, da jeg hørte udenrigsministerens tale, hvor han sagde, at som medlem af EU kan et land påregne opbakning fra de øvrige medlemmer, når legitime sikkerhedsinteresser står på spil. Mener ministeren, at EU nu skal være en forsvarsalliance med gensidig forsvarsforpligtelse ligesom NATO? Det må vel være det, der ligger i det. Eller hvad er det for en opbakning, man som EU-land kan påregne, hvis man bliver presset fra et tredjeland, som ministeren siger med slet skjult henvisning til Rusland? Jeg synes, den tankegang er farlig, ikke mindst fordi den måske giver nogle mennesker i disse lande en illusion om, at deres sikkerhed kunne garanteres fra Vestens side på den måde. Vi ved jo alle sammen, hvor Vesten vil være henne, hvis der kommer en konfrontation mellem Rusland og Vesten om f.eks. det baltiske område. Lad os bare se i øjnene, hvor Vestens solidaritet så ville være henne. Det ved vi jo godt, og derfor skal vi have en sikkerhedsordning i Europa, der bygger på nedrustning og ikke, som der her lægges op til, på en filosofi om vestlig styrke og vestlig oprustning og nye blok-dannelser.